

РЕШЕНИЕ

№ 2174

гр. София, 31.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 08.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10464** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 10, ал. 6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба на М. А. А., ЕГН: [ЕГН], гражданин на С., с предоставен хуманитарен статут в Република България, в качеството му на законен представител на малолетните си деца А. А. М., ЛНЧ: [ЕГН] и Р. А. М., ЛЧН: [ЕГН], срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЮ/4826/01.10.2021 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ /ДСП/ -Л..

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена в противоречие с материалния закон. Иска се нейната отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят М. А. А. – представител на А. А. М. и Р. А. М. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Ж., с пълномощно по делото, който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът дирекция „Социално подпомагане“ – Л. – Агенция за „Социално подпомагане“ – редовно призован, не се представлява.

СГП – редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата. Административен съд – София – град, Трето отделение, Четиридесет и шести състав, като обсъди доводите на страните и приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по заявление- декларация с входящ № ЗСПД/Д-С-ЛЮ/4826 от 15.09.2021 г. на М. А. А., с което на основание чл.

10а, ал. 1 от ЗСПД е поискано отпускане на еднократна помощ за ученици, записани в първи клас.

Във връзка подаденото заявление е издадена заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЮ/4826/01.10.2021 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – Л., с която е отказано отпускането на помощта с мотиви за всяко от децата, че всички членове на семейството са с гражданство на Сирийска Арабска Република и получаването на семейни помощи за деца по ЗСПД не е предвидено в специален закон или в международен договор, по който Република България е страна. Като правно основание за отказа е посочена разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 07.10.2021 г.

По делото са представени и други доказателства, съставляващи административната преписка по издадения акт, приети от съда като доказателства.

При така установеното от фактическа страна съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в срок срещу подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146, а именно - дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на процесуалния и материалния закон и в съответствие с целта на закона.

Съобразно чл. 10, ал. 4 от ЗСПД вр. чл. 10, ал. 5 от ЗСПД отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на директора на дирекция „Социално подпомагане“ или упълномощено от него лице. Процесният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощията, съобразно изискуемите от закона форма и съдържание и при спазване на административнопроизводствените правила.

Спорът по същество е относно материалната законосъобразност на акта и съответствието му с целта на закона.

Отказът за отпускане на помощта по чл. 10а от ЗСПД е мотивиран с разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, според която право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Липсва спор между страните по делото, че на жалбоподателя е предоставен хуманитарен статут, както и относно факта, че международен договор, който да урежда на реципрочна основа отпускането на семейни помощи между Република България и Сирийска Арабска Република, не е подписан.

Спорът е как трябва да се третира по ЗСПД чуждите граждани с хуманитарен статут. Категоричен отговор на този въпрос ЗСПД не дава. Действително по отношение на чужденците разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД предвижда единствено, че семейни помощи се предоставят на постоянно пребиваващите и отглеждащи децата си в страната чужди граждани, ако е предвидено в друг закон или международен договор.

Тоест ЗСПД не предвижда изрично дали и при какви условия могат да се предоставят семейни помощи за деца на чужди граждани, на които е предоставен хуманитарен статут.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, а разпоредбата на чл. 32, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ предвижда, че чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. От данните по делото се констатира, че жалбоподателят е със сирийско гражданско и притежава положението на чужденец с хуманитарен статут. Следователно може да се ползва от правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиване на територията на страната. С оглед на изложеното в чл. 26, ал. 2 от Конституцията на Република България и чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирано, че чужденците, които пребивават в страната, имат всички права и задължения според Конституцията, българските закони и ратифицираните международни договори, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство.

От представените по делото доказателства се установява, че жалбоподателят фактически постоянно пребивава и отглежда децата си в Република България, има постоянен адрес в [населено място],[жк], видно от копие на издадената му карта на чужденец с хуманитарен статут на лист 11 от делото, като правното основание за пребиваването е именно предоставената субсидиарна закрила по Закона за убежището и бежанците. Разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД не урежда хипотеза при предоставен хуманитарен статут, но предвижда права за чужденци на реципрочна основа, ако това е уредно в международен договор или в друг закон. Именно по силата на друг закон - Закона за убежището и бежанците и по-конкретно съгласно чл. 32, ал. 3 от същия чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. Следователно жалбоподателят притежава статут, равносilen на постоянно пребиващ в страната чужденец.

Съдът намира още, че цитираната по-горе норма на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не е съобразена с разпоредбата на чл. 28, §1 на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, съгласно която държавите членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава членка, и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

Следователно налице е противоречие на националните норми с нормите на Директива 2011/95/ЕС и Директива 2004/83/ЕО. България като държава членка в тази връзка е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат с посочения акт, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е

равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка.

В т. 45 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС е прието, че с цел да се избегнат социални трудности е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, същите следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право.

Съгласно чл. 29, §1 от Директива 2011/95/ЕС, държавите членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им, като заедно с това в чл.29, § 2 от Директивата се установява възможност чрез дерогация от общото правило на §1 държавите членки да могат да ограничат социалните помощи, предоставени на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им.

Действително възможността за рестрикции във връзка с равното третиране при социалните помощи се отнася до лицата, на които е предоставена субсидиарна закрила, но не се установява Република България да е заявила подобна дерогация на правилото по §1, от чл. 29 от Директивата. Същевременно по аргументи, изведени от т. 45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС, семейните помощи за деца са сред основните обезщетения, за които не е предвидена възможност същите да се ограничават по отношение на лицата, на които е предоставена международна закрила. След като България не е ограничила предоставянето на социални помощи на лицата, на които е предоставен хуманитарен статут само до основните обезщетения, то с издадената заповед ограничаването на желаната помощ е недопустимо.

Предвид гореизложеното настоящият състав намира, че националната правна уредба, предвиждаща изключване от възможността за предоставяне на семейните помощи за деца на чужденци, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Република България с хуманитарен статут, съгласно разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, противоречи на Общностното право и следва да бъде оставена неприложена.

Постановеният отказ за отпускане на желаната помощ по чл. 10а от ЗСПД е в нарушение на нормите на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. Заповедта следва да се отмени като незаконосъобразна и преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне при съобразяване с дадените по-горе указания по прилагане на закона.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 от АПК, съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. А. А., ЕГН: [ЕГН], гражданин на С., с предоставен хуманитарен статут в Република България Заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЮ/4826/01.10.2021 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - Л..

ВРЪЩА преписката на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – Л. за ново произнасяне при съобразяване с мотивите, изложени в настоящето решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 10, ал. 6 от ЗСПД.

СЪДИЯ: